

Đánbà

TUẦN BÁO XUẤT BAN NGAY THU SÀI

NAM THU 6 = SỐ 255 = RA NGÀY 18 AOUT 1944

Tòa-Soạn và Tri-Đu 76, Rue Wiéle Hanoï - Tel 429

MOI SO 0\$35
BỘ TÀI CHÍNH
CẤP ĐÓI
BỘ TÀI CHÍNH
La D. RECTRICE
TUẦN BÁO
ĐÁN - BÀ
76 Wiéle - Hano

DEPT. LEGAL
INDOCHINE
N° 23138

TIÊU - LUẬN

CÁCH CHỌN NGHỀ = của chị em chúng ta =

xem
trong số này :

Cách chọn nghề
của chị em chúng ta

○

THƠ

Anh đi

Bà Tián-Lau

○

CÔ A VÀ CÔ B

Viết lậug các bạn gái làm công

○

Truyện ngắn

ÁNH SÁNG

của NGUYỄN-DUY-DIỄN

○

Chuyện riêng, Nước
trong nguồn, Thư tín,
Gia chánh, Trả lời Đẹp

GẦN đây có một số người tin rằng dưng trước
muôn nghìn sự khó-khăn trong khi chọn
nghề, chị em chúng ta lại bước lại.

Không thể như thế được ! phụ-nữ cũng có tình
hân đề tiến-thủ như ai. Thế thì phụ-nữ phải tiến !

Vả lại cõi sống đã có trăm nghìn nghề thì chọn nghề
cũng có trăm nghìn cách. Miễn là người đi tìm nghề
không nên chọn những nghề chỉ dành riêng cho
đàn-ông. Trái lại, phải bước vào những miêng đất mà
phụ-nữ có thể tránh được, hay có hy vọng tránh được
sự xung-dột với nam-giới.

Nhưng trước khi chọn nghề, chúng ta phải biết sự
quan-trọng của vấn-đề. Cái hạnh-phúc hay cái khờ-
cùng của người theo nghề cũng ở đó mà ra. Sự giúp
đỡ hay sự phá-hoại của cá-nhân đối với xã-hội cũng
ở đó mà ra. Vì bất kỳ người đàn bà, người con gái
nào đã chọn nhầm một nghề cũng bị uổng cả tài năng
lỡ mất dịp may, chán cả việc làm rồi lần lần đi tìm
việc khác.... đi xa, đi xa mãi. Hòn đá lăn hoài còn rên
bám vào tảng bao giờ đâu, các chị ! Cho nên chị nào
khôn ngoan đã luyện một nghề, đã sống về một
nghề thì cứ nghề ấy mà kinh-doanh mãi, dù nó khó
làm ăn suốt đời, ấy là được giàu sang, sung-sướng.

(Xem tiếp trang 5)

TRẢ LỜI — Tình vợ chồng tôi rất rất cảm mến. Song có một điều phiền là chồng tôi không minh bạch với tôi về tiền bạc, thường hay đem tiền giúp đỡ bà con anh em mà không cho tôi biết. Tôi đã nói rõ nhiều lần tôi là người đàn bà không đạt không coi đồng tiền như tính mệnh đâu, không phải đâu xém như thế. Chồng tôi ở đó, cảm ơn lần sau không thể. Nhưng rồi vẫn cứ dẫu điếm điếm luôn. Tôi rất đau khổ: lẽ thứ nhất chồng không thực với mình, lẽ thứ hai đối với những người mà chồng tôi giúp đỡ, tôi rõ ra một người vợ không có quyền hành gì. Chồng tôi không coi tôi vào đâu mà thực sự thì chồng tôi vẫn chiều quý tôi. Làm thế nào để chồng tôi bỏ cái tính đó. Tôi có nên báo thẳng những người vẫn được chồng tôi giúp đỡ gần sau cứ tôi mà hỏi, chứ tôi không lảng lảng những sự khuất tất đó không? TRI

TRẢ LỜI — Kề chồng bà xử như thế, bà phải lòng cũng phải. Bà lại biết phân tích sự phải lòng của bà nào là bởi chồng không thực nào là bởi xấu hổ với những người được chồng bà giúp đỡ đối với họ rõ ra chồng bà chảnh cho bà chút quyền hành gì trong gia đình. Bà sáng suốt lắm đó và tôi tưởng chính cái sự xấu hổ với những người bà con kia mới là cái nguyên nhân chính sự phải lòng, sự tủi tẻ của bà. Đàn bà chúng ta ai chảnh muốn cho người ngoài biết chúng ta được chồng nể chồng quý, hơn nữa chúng ta còn muốn họ thấy chúng ta là người có quyền hành trong gia đình, mọi việc đều do chúng ta quyết đoán. Đối với bên nhà chồng, chúng ta càng

CHUYỆN RIÊNG

muốn cái quyền ấy được tỏ ra rõ ràng hơn bởi trong gia đình ta sự chu cấp thờ và lẫn nhau là một sự rất thường. Bà vợ mà được ông chồng nể, bà vợ mà có quyền hành, mỗi khi có ai trong họ định thờ và vay mượn thì ông chồng nói: « Bức hỏi nhà tôi ». Và bà vợ lấy thế làm bằng lòng lắm! Duy có ông nhà xử khác, tự mình giúp đỡ bà con và lại dẫu điếm vợ. Ông không thực tình với bà? Tôi không tin. Bà đã nói ông chiều quý bà lắm, trong mọi phạm vi khác bà đều có quyền - hành kia mà. Tôi thì tôi cho rằng ông ngờ bà không được khoáng đạt lắm về sự dùng

Quê - Lâm

100, Đường Lê Văn Lương
PHỐ CẠM CAY, HÀ NỘI

Là một cửa giày phụ nữ được nhiều tin nhiệm của quý bà, quý cô, vì đẹp và tiện nhất không cần sửa chữa.

Bản hiệu mới chế ra của các sư đoàn của quý cô đi xe đạp rất nhẹ và nhẹ của tính bền phải chăng còn

tiền bạc giúp đỡ là con anh em, mặc dầu bà đã tự nhận là khoáng đạt. Nên nói rằng dù khoáng đạt về tiền bạc đến đâu người đàn bà cũng không thể khoáng đạt về văn đề ấy bằng đàn ông được. Họ so sánh họ vẫn thấy mình kém họ, họ ngờ mình và họ sợ mình cần răn họ. Đó là một cơ. Còn một cơ nữa có lẽ ông là một người rất ý nhị, tuy không muốn dẫu vợ, song sự ý nhị đối với những người bà con đã khiến ông phải giữ bà, sợ bà biết những người kia ngược mà có khi chính ông cũng ngược với bà. Ngược vì có những bà con anh em cứ lên quấy nhiễu luôn. Bà nên hiểu rộng hơn thôi, thế tất lòng ông, bà sẽ thấy hết cả túi tẻ. Bà đừng nên hăm hồ tới báo những người kia. Làm thế bà sẽ xúc phạm tới ông, và có lẽ ông sẽ không tha thứ cho bà đâu. Tốt hơn bây giờ bà cứ im lặng, đừng đã động gì đến những chuyện ấy nữa mặc cho ông giúp đỡ bà con, miễn sự giúp đỡ ấy không làm cho bà phải hy sinh.

Có L. M. V. Xieng khuang. — Cô nên để ngoài tai tất cả những lời và không lễ tiện lộ. Trừ phi họ công kích cô ngay trước mặt cô, cô hãy lấy như g lời rất đứng đắn và rất nghiêm trang mà cho họ một bài học.

Bà QUANG. — Bà không nên nói những lời phản uất. Chưa chắc ông chồng bà đã « xoàng » như bà tưởng đâu. Và xoàng mà vẫn yêu chiều bà, bà còn sung sướng hơn những bạn gặp chồng « quân tử » mà chồng « quân tử » lại không yêu vợ! Bà hãy nhẫn nại ít lâu nữa, cô tìm trong nhân cách xoàng của chồng một vì tính cách cao quý có lẽ chưa bộc lộ ra.

THU LINH

NƯỚC TRONG NGUỒN

— TRUYỆN DÀI CỦA THU-THU — (XEM Đ. B. 7 Ứ SỐ 225) —

Đã hơn một tháng bác - sĩ Kha không tới nhà Phương. Và trong thời - gian đó, tâm trạng Phương rất hỗn độn đầy những sự tương - phản. Khi thì Phương lay lăm bằng lòng sự bất tâm hơi của bác sĩ Kha. Nàng nghĩ thầm :

— Anh chàng đến chỉ tỏ làm cho mình mất thì giờ với những chuyện không đâu.

Nhưng rồi chiều nào đi học về Phương cũng nghe ngóng xem người nhà có nói gì tới bác sĩ Kha lại chơi hay không. Đôi khi sợ người nhà quên, Phương lại gọi ra hỏi dò một cách kín đáo. Nghe mẹ hoặc chị đáp :

— Không, chả có ai hỏi cô cả.

Một cảm giác lạnh lẽo trông trái ủa vào tâm hồn. Phương liên sau câu trả lời đó. Rồi chỉ một lát Phương lại thấy một cảm giác khoan khoái thanh thoi dường như rãnh một môi phiến nhiều hệ lụy. Phương vui vẻ lấy sách ra học ra xem. Song chính Phương cũng tự nhận sự vui vẻ ấy chỉ là một sự cô gắng giả dối, chỉ một chốc lát Phương thấy mặt hết hứng thú trong sự đọc sách, chán nản một cách lạ thường. Phương đâm ra cau có gắt gỏng, một chút bất như ý do người nhà gây nên cũng là một cơ cho Phương rần rỗi. Ông Ký bảo :

— Tại nó gần thi lo học nên thế. Cả nhà làm ơn chiều nó cho thôi.

Phương nghe cha nói càng tức mình hơn. Nào Phương có lo học thi cho cam. Ông Ký nhắc tới chuyện học thi, làm cho Phương thêm sốt ruột bực bội với chính mình. Phương vì Phương tự thấy mình thiếu một bốn phần mà lại là cái bốn phần Phương tha thiết đến nhất ! Những lúc bực dọc như thế, Phương ao ước :

— Giá bây giờ có anh chàng lại chơi nói chuyện vãn vơ một lúc cho mình giải-trí cũng hay nhỉ !

Nếu có ai bảo Phương đây là một triệu chứng của ái tình, Phương sẽ cực lực phản đối và nâng thật tâm bất bình. Cuộc đời của Phương từ

trước tới giờ hoàn toàn trong trẻo. Chưa từng có một người trai trẻ nào ngổ lỉnh yêu với Phương. Tất cả các bạn trai đồng học với Phương từ ban trung học đến ban y-học bấy giờ đều với Phương đến chỉ yêu mến. Phương theo một tính bạn thuần túy. Và như thế không phải Phương xấu xí, và duyên. Trái lại, Phương có một thân hình cân đối một khuôn mặt tươi sáng mà sự dấn dỉ về phước sự không làm bực lõ hết vẻ mỹ miều. Nhưng nét tặc sắc nhất ở người Phương là vẻ ngây thơ. Người ta nhận thấy dễ dàng ngay tâm hồn Phương cũng ngây thơ như thế. Người bạn trai đến gần Phương sinh ngay một môi cảm tình yêu mến như yêu mến một người em gái mà không hề có tư tưởng sàm sỡ.

Riêng Phương cũng chả để ý đến ai. Nàng không nghĩ có đến chuyện chung thân. Những cuộc tình duyên của một vài bạn học đem kể với Phương Phương cũng chỉ biết nghe một cách thản nhiên mà lòng không hề bị khuấy động. Có một lần trong một phiên gác đêm ở thương mại anh em, chị em sinh viên họp nhau ngả ngai chuyện bìa Đà Lạt. Mọi người đều tỏ bày ý kiến hoặc là của mình hoặc nhớ ở trong sách.

(Còn tiếp)

QUY BA !
QUY CÔ ! MUON CÔ

Giấy tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không dấu sọc lếp
xin mời lại hiện :

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bò, 36

HANOI

SẼ ĐƯỢC HƯ Ý

TRUYỆN NGẮN CỦA NGUYỄN - DUY - DIỄN

Trường cúi đầu chỉ qua chiếc cổng chống tre dể vào nhà trọ qua một mảnh vườn nhỏ nhỏ, chúng bước tới bộ cửa. Những Trường bước lên dứng lại, trường nghĩ cửa nhà hòa thân, thân mình, lần một lần chân đi quá mảnh cũng không có nổi, hôm nay chẳng biết của, nhiên vì trong nhà có tiếng nói thanh thoát của một người khách lạ — Nhà phát sáng, chúng lấy vì thân thân bước vào, bỏ cụ cử hương nãi nói chuyện với một người thiếu nữ xinh đẹp, nghe tiếng giấy ngừng lên vì vẻ mới:

Từ phía gần giữa, dòng
núi thanh thanh của thềm nữ
biếc lúc thoáng tới, làm Trường
lại ngừng đọc, căn nhà trở
nên đồ quạnh hiu, vắng vẻ —

KHÉO, VÀ ĐĂNG
ĐỂ VÀ TIN CÂY.

— Vàng phách tôi cũng vậy
nên không có bà tôi ở đây, thì
có lẽ ít khi tôi trở về quê—cứ
nghĩ đến đường đất chật hẹp,
đám bóm tối tăm mà cũng đã
đủ thấy ngại ngùng chán nản
rồi.

(Xem tiếp trang 12)

CHON NGHỀ

(Tiếp theo trang 1)

Tới đây các chị đã rõ chọn nghề khó chừng nào. Chúng ta phải được hướng dẫn.

Còn ở học đường cô giáo phân tích và biện luận cho ta biết những khuynh hướng của ta cái nào là chân, cái nào là nguy rồi mới rõ được rằng ta có khiêu về nghề gì.

Còn ở gia đình, cha mẹ ta phải suy nghĩ và định đoạt cho ta con đường nên theo căn cứ ở những thiên bẩm riêng của ta.

Đã ra xã hội, cáo tố chức phải dẫn ta đi tìm nghề hợp với những điều kiện sinh lý, trí thức và đạo đức của ta.

Đã được hướng dẫn rồi chúng ta phải:

1) Có sức khỏe đầy đủ.
2) Có khiêu biết rõ rệt.
3) Có óc sáng khiêu và có óc quan sát.

4) Có nhiều tài liệu chắc chắn.

5) Có hoạt động luôn.

6) Tránh xa bất kỳ một định hướng tập nào.

7) Không nhầm khuynh hướng với khiêu biết.

8) Không theo những lời của kẻ thứ nhất đến khuyên mình.

9) Không bước ra đời, cúi đầu nhắm mắt dấn lên vết chân của chị bạn vừa đắc thắng.

10) Không để cho những phu hoa của một người có địa vị làm mờ mắt.

11) Tự hỏi mình xem cái nghề của mình sẽ theo có hợp với tài mình không hay tài mình phải khuôn theo nghề mình sẽ theo.

(Xem tiếp trang 8.)

Anh đi...

Lòng chết từ anh khởi sự đi,
Đoạn-tường muôn mỗi buổi chia ly.
Tình theo mây gió, hồn theo mộng
Sầu đắm sơn - hà lệ dẫn my.
Con đồ vì không còn trẻ đợi
Má hồng thôi có tiếc đời chi.
Khóc xưa tàn tạ, chiều đơn lẻ
Mòn mỗi ngày xanh sắc từ qui.

BÀ TÌNH - LAN

Tùy - hứng.

Tâm sự tàn canh vẫn chưa yên.
Thương đời, sót phận nghĩ liên miên.
Trăng soi bóng lẻ, sầu canh vắng
Chim gọi cành đôi, nào dạ 편.
Tình phụ với tình, thân thể lờ
Cảnh đâu là cảnh, nước non tiên.
Gái sinh thời loạn vô duyên nhĩ?
Bình lửa đời phen cháy nổi niềm.

BÀ TÌNH - LAN

Thuyền-Duyên

Say mũi chuông mõ sớm cùng trưa,
Nếp bóng am thuyền, bạn muối, dưa.
Khổ hạnh những mong tròn đạo quả,
Nâu sông đánh phụ mỗi duyên ưa.
Thuyền từ bể giác bướm gong đợi,
Mây tuế ngàn thiếp bóng sáng đưa.
Anh khởi chiều xuân say tình độ,
Nổi lòng gió nhẹ lọt rèm thưa...

CÔ THY

Trong thời kỳ chiến tranh, sau hàng tuần, người ta đã «cán» dần dần bà để thay thế dần ông trong những công việc mà trước kia chỉ dành cho đàn ông hoặc đàn ông làm phần nhiều. Ngay xứ ta đây tuy không phải là một nước dự chiến, nhưng để ý quan sát a, cũng thấy trong thời - kỳ này số bạn gái ra làm việc rong các công tư sở cũng nhiều xấp mỳ mọi khu. Nhất là trong các tư sở, các hãng buôn, không có hãng nào lại không có bóng một nữ công nhân hoặc đàng bán hàng hoặc coi giữ sổ sách, đánh máy, tốc ký v...v...

Từ lâu tôi đã có ý muốn làm một cuộc điều tra về đời sống của các bạn đó, những nguyện vọng, những quan niệm của các bạn đối với công việc mình làm, cách sống, cách dùng tiền lương. Nếu có làm một cuộc điều tra thì cuộc điều tra của tôi : giới hạn chỉ đến đó. Tôi không tra cái lời điều tra muốn cho nổi vị và muốn thỏa cái lòng tò mò để tiện của người ngoài, thường phải bôi mớ, và bịa đặt thêm những phần xâu xa những cái mà họ gọi là bẽ trái.

Cuộc điều tra của tôi chỉ có mục đích hiểu một phương diện sinh hoạt của chị em Việt-nam mình mà thôi. Thời giờ chưa cho tôi làm cuộc điều tra đó. Song tôi đã gán gúi nhiều chị em làm việc và đã nhận thấy hai «kiểu mẫu» nổi bật tiêu biểu hai cái tâm lý khác nhau trong số chị em làm việc.

Tôi tạm gọi kiểu mẫu thứ nhất là cô A, kiểu mẫu thứ hai là cô B. Và muốn đề cho sự tương đối được rõ ràng ta phải đề hai cô cũng làm việc trong một sở.

Vậy thì trong sở nọ có cô A và cô B. Cô A làm trước cô B một thời kỳ khá lâu. Mới ở trường ra, không quen những sự phù phiếm, cô A đi làm mà không hề để ý tới sự trang sức. Y phục và sự trang điểm cũng giản dị như tư cách giản dị của cô vậy. Cô vào sở, lững lờ làm việc, làm thật chầm chậm công việc người ta giao cho cô rồi lại lững lờ về. Đây là người coi gái độc nhất ở trong sở mà hình như các bạn trai đồng nghiệp với cô và cả đến người chủ của cô cũng không ngờ

tới sự có mặt của cô vậy. Mà như thế không phải là cô xấu xí vô duyên. Cô nhan sắc song tính cô đứng đắn, kín đáo.

Sở cần dùng thêm người đánh máy. Cô B. vào n. n. chân ấy. Và khi cô B bước chân vào sở, người ta có cảm tưởng một cơn bão táp ào ạt theo vào với cô, làm ngừng tất cả những cái đầu đàn ông đang cắm cúi trên sổ sách. Bởi vì cô B hây trang điểm lộng lẫy quá, tóc uốn, má hồng, môi son thò loet, quần áo hoa sồi hoa bèo, ăn nói dạn dĩ. Mới làm việc có hai ba ngày cô đã quen với tất cả những bạn đồng nghiệp đàn ông, đã biết cả thân thể, cái đời sống riêng của từng người. Cô chề riều cụ kỷ già, cô chề riều bác coi kho, cô chề riều ông «xếp công tác». Và cô chề riều cả ông chủ, cô nhạo bêu tích ông ta lúc tới sở, làm cho tất cả mọi người đều buồn cười. Cô thường kể lể cô đi làm đây là làm tạm, làm chơi, làm bời, chứ «sáu chục bạc lương chả đủ mua phen sắp trang điểm». Có những hãng nợ hãng kia rắp ranh mượn cô, trả gấp đôi lương v...v... Cô nhí nhảnh quá, tươi cười quá nên tất cả mọi người trong sở đều có cảm tình với cô. Có lẽ trong đám bạn đồng nghiệp đàn ông của cô đã có những sự cạnh tranh, ghen tuông ngầm ngầm... Cô A kín đáo quan sát và cô nhận thấy chính

ĐÃ CÓ BẢN

GIÁ 6\$ 50

LÀM BẾP GIỎI

CỦA BA VÂN - ĐÀI

Có ngót 100 món ăn khác nhau và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẰNG GIẤY TÂY

Sách in có bìa, al mĩa nên giữ trữ: - Tiền cước: 1\$20

thư và man-
đặt để cho:

M^{re} Đào-Thị-Minh

118, Davillier
-- HANOI --

AN GÁI. LÀM CÔNG

Ông chủ có lẽ cũng để ý tới cô B hơn...

Từ khi cô B vào làm, cái nhân vật của cô A càng bị khuất đi, càng bị tăm tối hơn. Đến nỗi bỗng nhiên cô A đâm ra lo sợ và có cảm tưởng như bây giờ sợ muốn thái bất một chút đánh máy, thì chắc chắn cô sẽ bị thải ra và cả sợ sẽ đồng thanh giữ cô B lại. Thế rồi không hiểu những động lực gì đã xui bẩy cô : cô đâm ra bắt chước cô B về tất cả phương diện. Cô cũng trang điểm lộng lẫy, cô cũng tự do cười nói với các bạn đồng nghiệp đàn ông.

Thế rồi xảy ra sự gì các bạn có biết không ? Ông chủ rất đứng đắn của cô A và cô B một hôm lưu cô A lại, và bảo cô :

Tôi sắp bảo cô B. nghỉ việc vì với sự trang sức lộng lẫy ăn nói tự do của cô ấy, cô ấy đã làm cho trong sở mặt cả sự trật tự, sự lễ độ rất cần cho công việc. Những người như cô ấy chỉ nên ở nhà dong chơi, chứ không phải người làm việc đứng đắn. Tôi mong cô sẽ không bắt chước cô ấy như cô đang bắt chước sai lầm.

Thế là tương theo cô B. để « giữ vững » chỗ làm, một suýt nữa cô A đã làm mất chỗ làm của mình ! Có nhiên là cái đoạn sau này, tôi thêm thất ra để chứng tỏ sự đua đòi sai lầm của cô A ; sự vô ý thức lộng lẫy của cô B. Và tất cả

lại cốt để làm rõ rệt cái quan niệm lầm lạc của một số chị em làm công về những sự tương quan giữa công việc làm và cái nhân cách riêng của chị em.

Tôi xin hỏi bạn thuộc vào hạng nào trong hai hạng này :

Một là bạn tưởng mình không đủ tư-cách đối với công việc trong sở như cô A. ?

Hai là bạn tưởng công việc trong sở quá đối tâm thường không xứng đáng với bạn, bạn có thể làm một việc khác danh giá lợi lộc hơn nữa như cô B. ?

Nếu thuộc vào hạng trên, bạn cũng như cô A, bạn « sợ » công việc sở. Bạn cô sức làm, tận tâm làm, và bạn hay bị người chung quanh chi-phối ảnh hưởng. Bạn đua đòi bắt chước những bạn đồng nghiệp khác có vẻ thông thạo có vẻ được việc cho chủ hơn mặc dầu những vẻ thông thạo được việc ấy có lẽ chỉ là những sự bợ đỡ, những sự xáo trá bên ngoài của hạng « mồm miệng đỡ chân tay » mà thôi. Bắt chước như thế bạn làm hèn cái nhân cách của bạn đi. Nhất là đối với

một người con gái, phải mượn đến vẻ mặt đẹp, đến những sự là lời để che đậy sự kém cỏi của mình trong công việc để được lòng người chủ càng là một sự hèn mạt.

Nếu thuộc vào hạng thứ hai như cô B, bạn khinh chán công việc sở, công việc « kiếm cơm » để mơ mộng tới những việc cao quý hơn.

Trước hết, các bạn đồng nghiệp luôn luôn nghe bạn đề bêu công việc của bạn mà cũng tức là của họ, đề bêu cái đời sống công nhân, sẽ đâm ra tức mình, ghét bạn, cho bạn là kiêu quý hão. Sau nữa đến tai người chủ bạn, người ta sẽ để ý tới bạn và có lẽ bạn chưa kịp có dịp để bay bổng cao xa, người ta đã « mờ » bạn ra khỏi sở.

Tôi xin bạn chớ nên làm cô A mà cũng chớ nên làm cô B. Đừng sợ mình không đủ tư cách làm việc. Hãy huân luyện trước, hãy học tập trước cái nghề mình định làm nếu xét ra còn kém, thì vừa làm vừa phải chau luyện. Tận tâm với công việc, làm hết bổn phận của mình song cũng chớ nên tận tâm một cách nô

(Xem tiếp trang 11)

SẮP CÓ BÁN

GIÁ 2 \$ 50

TÌNH THƠ

Một tập thơ mới của B. D. AI-MỸ và TRINH-TIÊN (tức Tố-Liên)

Những nét Tình đậm - đà trong những lời Thơ mới mẻ

In toàn giấy tốt — Bìa hai màu — Có hai bản khắc gỗ của ODA'S — Sách in có hạn.

Vị nào muốn mua xin viết thư về nhà xuất-bản :

BỮU - ĐÁO — 8, phố Courbet — QUI - NHƠN

TRA LỜI ĐEP

POUCINET Tamkỳ. — 1.) Dùng lait antibourbouille sẽ hết những mụn ở mặt 2.) Bảo bạn cô dùng phấn hời nạch sẽ sạch mặt hời 3.) Có cứ gởi bài, đặng được sẽ đặng.

VÔ-DANH Hanam. — 1.) Có hai cách làm hết lông mặt a.) tẩy lông bằng điện, một phương pháp thông dụng ở các mỹ viện b.) rửa mặt bằng eau oxygénée pha với nước lã. Phương pháp trên có kết quả ngay, phương pháp dưới vài tháng mới có kết quả. 2.) Phấn lang lò là tại crème xấu, hoặc lại không biết dùng c.ème Rửa mặt, để hơi ướt ướt, xoa phớt một lượt crème, để se se hay đắp phấn cho khắp rồi lấy miếng bông sạch nhẹ tay chùi phấn thừa. Hiện có crème Tsar tốt nhất.

Cô LÊ Nghệ an. — 1.) Có bán ở các hiệu thuốc. 2.) Không làm hết mụn ở mặt 3.) Dùng lait antibourbouille giá 8\$00 4.) Pommade Tritkogène giá 3\$00 5.) Hết bàn chải đánh móng tay. 6.) Cao và nặng thể là vừa. Cô em cũng vừa. Tập bơi. Hạn báo của ông P. đến 19-9-44 thì hết.

Cô N.L.D. Bắcninh. — 1.) Như thể lùn quá nhưng không sợ

vi mới có 17 tuổi, còn cao nữa. Tập barre fixe và tập bơi 2.)

Tóc vẫn lồi lười trai nghĩa là để một vành tóc che 1 phần ba một phía trán.

Cô SINH Lựcnam. — 1.) Mới 16 tuổi mà đã cao tới 1m77 thì cao quá chứ sao lại lùn, nhưng sợ cô do lùn chăng? Đo lại đi. 2.) 38 cân thì lấy gì làm béo, gầy thì có 3.) Phải cho biết màu da tóc mới chỉ được cách phục sức.

Cô QUỲNH Namđịnh. — Lait d'amande giá 10\$00 1 lọ thêm 2\$00 cước phí. Cõi những câu trả lời khác ở mục thư tín.

VÔ DANH Hanoi. — Dùng thuốc xoa bít của bác sĩ Dubois.

Cô HUNG Tam kỳ. — Có thể đề xuất đêm. L. B. G. hết rồi.

Cô OANH Saigon. — 1.) Chỉ có thể mua dùm cô 1 lọ thuốc đánh móng tay thôi (có cả thuốc rửa) còn để phần người khác chứ 2.) Dùng lait d'amande như thể kết quả lắm đó, cứ dùng nó thay crème càng tốt. 3.) Dùng phấn màu lilas thì hợp da. Sơn đánh lợt ở môi trên.

Bà PHƯƠNG Cần thơ. — 1.) Mới sanh được ba tháng chưa nên tập thể thao. 2.) Bà có khuôn mặt đều đặn lắm đó, dùng phấn ocre rosée son vermeille 3.) Đã gởi thuốc xoa ngực và lait d'amande.

CHỌN NGHỀ

(Tiếp heo trang 5)

12.) Chỉ tìm nghề gì hợp với bản tính, với sức năng, sở tuối, với sức học mình.

13.) Tránh xa những nghề chỉ lẩn quẩn vì thời trang dễ đưa đến đường thất nghiệp.

14.) Biết rằng nghề đã chọn kỹ là nghề rất đáng yên và theo nghề như vậy thế nào cũng thành công.

15.) Cõi chừng thứ tình bạn một-tạm đã đến, thuộc độc ta bằng thứ tình ái hảo huyền trong khi theo những nghề dành chung cho cả dân ông lẫn dân bà hay những nghề mà chúng ta chỉ dự phần vào với nam giới hợp tác trong một phạm vi nào.

16.) phải tổ chức cho nghề mình sẽ theo có thể dành riêng cho mình đủ thì giờ mà tiếp tục công việc nhà mình hay gánh vác giang sơn nhà chồng.

MỘNG-SƠN

Cô BÌNH Tourane — 1.) Dùng crème d'amande bôi vào da tay. 2.) Chỉ nên dùng thuốc đánh móng tay màu naturelle thôi, đồ quá coi không đẹp. 3.) Có thứ eau de cologne MAMIE ở Hanoi có bán cũng tốt. 3.) Nếu mua được hàng cloquet mà bán về mùa thu này thì còn gì bằng. Đã gởi lait d'amande.

ĐÃ CÓ BÁN KHẮP MỌI NƠI :

Vua Côt - mìn
và Chiến - Cự.

Afred

NOBEL

Hay là người sáng
lập giải - thưởng
Hòa-Bình Quốc-Tế

CỦA
DUYNG - VĂN MÃN

C.I.P.I.C. 72, Wiele HANOI

BÀI DIỄN VĂN CỦA CÔ THỌ ĐỘC TRONG Hội Nghị Giáo Khoa Toàn Quốc

(TIẾP THEO)

Và từ đây tôi để ý thấy những trò không phải vậy cảnh của Tâm cứ bỏ dần, bắt đầu là trò Huệ.

Trò Tâm là một trong số những trò bướng bỉnh hẳn là không những bắt nạt bạn mà lại coi thường cả thầy. Những trò ấy hoặc là con cháu một tay anh chị trong vùng hoặc chính họ là một trư mà máy nước, một đầu đàn nạnh họ trong xóm trong ụ. Ai không chịu quyền phép của họ là họ ra uy. Nề kỷ luật của nhà trường họ bảo nhau sắp gây gộc, gạch đá lẫn một nơi, chờ lúc tan học ra, xúm lại đánh nhau. Thời đoạn ấy học trò con trai cũng có, song học trò con gái ít hơn ở chỗ đánh nhau trước giờ học đến lúc vào lớp vẫn cứ tiếp tục chửi bới nhau thô tục, nói những câu chua ngoa, mặc dầu thầy giáo hay cô giáo ngồi đó.

Chính chúng tôi đã nghe kể chuyện một trò thuộc hạng nói trên bị trừng phạt một cách đích đáng tuy hơi trái nết, lẽ của bậc tôi. Khi anh học dậy cô học trò « quý hóa » đã can thiệp, đang hỏi phải trả cô ta còn cứ nói huyên thuyên nói bóng gió : « nó tưởng nó ghê lắm đây » « đây thì đây chẳng sợ » anh bạn liền gọi trò này lên thu sách vở kể tội và cuối cùng đánh cho hai cái tát rồi đuổi ra khỏi lớp.

Liếc mắt qua bề đáng ở lại thì một xanh xám cả, anh bạn liền tìm cách làm lành với học

trò bằng cách đưa ngay giọng nói qua tình nết cô học trò xấu kia, rồi lại giảng bài vui vẻ như trước. Nhưng ta đừng tưởng thế là xong, làm lành không khéo để học trò biết ý mình nơ gan, họ sẽ rủ nhau không học nữa để bắt chíp, nhất lại có kẻ kia bắt bớ xui xiêm. Muốn trừ tận những mầm nguy này, anh bạn nghĩ ra một kế trước khi đuổi, biến tên và địa chỉ bố mẹ cô học trò bị đuổi ấy, rồi dọa nạt ai bỏ sẽ nhờ ông lý hay ông trưởng phò đến tìm tận nhà và nên si làm gì hội lớp học của hội thi sẽ bị đưa lên « bốp »

Trong lớp học của Hội ta những phương sách cương quyết như thế, cực chẳng đã mới phải dùng đến. Nhưng để trị những bề đáng, ngo ngược, tôi tưởng không còn cách nào hơn.

Thói quen của từng tuổi.
Trở lại là nói về bồi thuộc tính chung cho toàn thể học trò con gái *đút dặt, không chuyên hay nói chuyện và thích bề đáng.* Bây giờ tôi xin cùng các bạn để ý đến từng tuổi một, xem có những gì quan hệ đến việc giảng học, của chúng ta.

THỐNG CHẾ PÉTAİN ĐÃ NÓI :

Quốc trưởng Pháp tự các trọng về nước Pháp và nước Pháp cũng tự hào về mỗi người Pháp. Đó là nền trật tự mới mà ta muốn thiết lập.

Tôi chia học trò con gái ra làm ba loại : Loại thứ nhất từ 9 đến 12, loại thứ nhì từ 13 đến 17 và loại thứ ba từ 18 đến 25 tuổi.

Loại thứ nhất (từ 9 đến 12 tuổi) để vào khuôn phép, song vì ham chơi nên trò nào đã giỏi thì thật giỏi, trò nào đã dốt thì thật dốt. Đi học « Truyền Bão » đối với những học trò lười trong loại này cũng chỉ là một thú ham chơi, đầu đũa, nhất là chúng chẳng làm công việc gì và dù đỗ hay không đỗ cuối khóa đều được sách thưởng cả. Chúng ham đi học chứ không ham học, có trò học đi học lại bậc sơ - đẳng mấy khóa, khu này đuổi lại xin vào khu khác, vì tự chúng không làm gì nguy hiểm, song nếu chiều chúng chúng quấy nhiễu lắm, chính vì chúng ham thích đi học như ham thích trò chơi, dù thế nào cũng không bỏ, nên ta có thể lợi dụng chúng làm tung xung trong công việc quá phạt, để làm gương cho những trò lớn mà ta phải gương dè. Chúng hay cuồng hơn cả, làm học trò cũng khá, ngồi tại chỗ thì đọc vanh vách, đứng dậy đọc thì lẫn lộn lung tung, có khi quên hết. — « Chỉ đọc thông thả cho đúng tiếng, tôi có bảo chị đọc nhanh đâu, thôi chị hãy ngồi xuống, chú ý nghe người ta đọc mà theo ». Đó là câu ôn tồn mà tôi thường dùng để « chao vĩa » cho các em hay cuồng.

CÔ THỌ
(Còn nữa)

ANH SANG...

(TIẾP THEO TRANG 4)

Trường chợt thấy lòng chua xót về cuộc sống cô độc của mình, nhất là trước một thiếu nữ xinh đẹp, xa lạ, chàng tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

— Thưa cô, tàu bè có đến nổi chật chội lắm không ?

Lan đáp, động hồn nhiên :
— Thưa ông cũng không đến nỗi đông lắm như dạo trước, nhưng lấy vé thì khó khăn quá !

Rồi nàng thân mật nói với cụ cử :

— Thưa bà cũng may mà thấy cháu quen ông ký ga, nhờ ông ấy mua hộ vé cho, không thì hôm nay cũng chưa chắc đã về được tới quê.

Cụ cử về e dè, nghiêm trọng :

— Nghe nói trên tỉnh giao này « nhện » lắm phải không cháu ?

Lan chăm chú tưởng là câu chuyện quan hệ, đến khi nghe cụ cử nói xong, nàng mỉm cười vui vẻ :

— Dạ, thưa bà, họ nói nhảm đây ạ, ở Hà-nội cũng tam yên rồi, các cửa hàng đã sầm uất vui vẻ như xưa.

« Sầm uất, vui vẻ như xưa » câu đó vọng vào tâm hồn Trường như một lời mĩa mai; chàng chợt nhớ lại cái quãng đời theo học tại Hà-nội, cái đời sống vui vẻ, vô tư ấy, trong lòng chứa chan bao nhiêu là hy vọng rang rờ, không ngờ đến ngày nay, chàng lại phải đi giam hãm hẳn mình ở một xóm quê hẻo lánh này, tưởng như không còn lấy một chút lên lạc gì

với đời sống cũ, bất giác Trường cảm thấy lòng ngậm ngùi tê tái.

Trường đưa mắt nhìn ngôi Lan trước mặt chàng—tả áo màu hoàng yên phơn chiều lên đôi má, khiến Lan có một vẻ đẹp huy hoàng rực rỡ.

Miệng cơm chàng nhai trong miệng bỗng trở nên vô vị; chàng vừa chợt có cái cảm tưởng chua xót rằng Lan và chàng cách biệt nhau xa xôi như những người của hai thế giới. Chàng đặt đũa xuống, kêu từ cụ cử và Lan rồi chàng lặng lẽ bước ra sân.

Trường ngồi trên chiếc chõng tre để ở hiên nhà, cầm cụ đọc cho xong cuốn tiểu thuyết đương xem dở dang, bỗng chàng quay lại phía sau thì chàng chợt thấy Lan đứng cạnh mình. Lan mỉm cười vui vẻ :

— Chủ nhật đẹp trời thế này mà anh cứ ngồi ro rọ ở nhà đọc sách, không chịu đi

chơi đâu thì thực là nũng nịu quá !

Trường thành thực đáp :

— Cô tính ở làng này thì còn có chỗ nào mà đi chơi—Từ hôm đổi về đến nay, ngoài con đường từ nhà tới đình tôi chán chẳng còn muốn đi đến đâu nữa.

Ngừng một giây, chàng chép miệng nói tiếp :

— Với lại chỗ nào cũng buồn rầu rứt, thả « cảm cung » ở nhà mà đọc sách lại vui hơn.

Bỗng có tiếng chó sủa, rồi bóng một người đàn ông nhà quê áo nâu, tay cầm chèo cau, khúm núm, sợ sệt bước vào sân, theo sau một đứa bé con vé khúm núm sợ sệt không kém.

Trường thờ dãi, nói với Lan :

— Lại đến xin cho con vào học, thực là một cái « nợ ». Người nhà quê kính cần đến trước mặt Trường, để chèo cau trên chõng, ngập ngừng :

Bẩm... Bẩm...

Trường hăm hực nói dần từng tiếng :

— Thì đến xin cho con vào học chữ gì có thể mà cũng ập ứng.

TỦ SÁCH "NGAY MỜI"

ĐÃ PHÁT HÀNH

Văn học và Triết-luận bà MỘNG-SON viết

Qua thực trạng của xã-hội Việt-Nam tác-giả phê-bình và nghiên-cứu về phụ nữ tiểu thuyết, thi ca, kịch-bản, giáo dục lịch sử diễn văn văn phạm, tâm lý, triết học, kinh tế, rang tác phẩm của những nhà văn : Vũ trọng Phụng, Lan Khai, Anh Thơ, Hồ Dzếnh, Đàm Phương, C.K. Sơn, P. V. Huệ, Lê Du, Hoàng Ngọc Phách, Trần Trọng Kim, Phạm duy Khế, Bùi Kỷ, Đoàn phú Tề, Nguyễn lương Ngọc, Nguyễn xuân Sanh, Phạm văn Hạc, Huy Cận, Ngô tất Tả, Nguyễn đức Tịnh. GIÁ 2\$50.

Sắp xuất bản : Không-Giáo với ông Đào duy-Anh

Nghiên cứu của NGUYỄN-UYÊN-ĐIỆM

Văn-chương và Xã-hội Nghiên cứu của Lương đức Hiệp

ĐẠI-HỌC THƯ-XÃ

Giám đốc : L. MONG CAU 18 Henri d'Orléans, Paris

THU'-TIN

Bản nhật trình của
của quý vị kẻ dưới vậy xin cảm
tạ.

Cô Đỗ thị Văn (Yên báy) bà
Tôn thất Chí (Dalat) bà Chu
đức Tích (Phan thiề) cô Nguyễn
thị Hưng (Tam kỳ) cô Như Lê
(Quảng tri) bà Lê Nguyên (Hai
dương) bà Thái Trinh (Xiêng
Khouang) ông Ngô Khiết
(Tourane) cô Hạnh Nhơn (Huế)
bà Nguyễn công Kiêm (Tuyên
quang) bà Bửu Đáo (Qui nhơn)
bà Lê duy Đế (Tiên yên) cô
Bá Ngọc (Tam kỳ) ông Thanh
Tao (Vinh) ông Mai linh và
ông Trần văn Phi (Haiphong)
bà Ngô thị Lịch (Bắc ninh) bà
Dương quang Tân (Saigon) bà
Dương đức Thụy (Soctrang)
ông Lý hữu Dur (Pnom Penh)
ông Đặng đình Quảng (Vinh
yên) ông Vũ đình Sang (Pon
tiou) bà Trần giới Thiên (Bắc
liên) cô Hà thị Trinh (Ninh
binh) bà Phan huy Xương
(Huế) cô Dong (Thủ đầu một)
ông Phạm hoàng Phụng
(Nam định) bà Nguyễn văn
Sỹ (Bắc ninh) bà Hoàng Long
(Vinh) cô Khánh An (Ninh
binh) cô Paulette Utrie (Thái
Bình) cô Lê thị Hoa (Baria)
ông Hồ Chư (Quảng Ngãi)

ông Nguyễn xuân Quê (Huế)
cô Đặng thị Hiền (Tam quan)
cô Mai thị Phút (Thủ đầu một)
cô Túy Diên (Tam quan) bà
Nguyễn duy Bán (Quảng yên)

Bà Chu Đức Tích bà Lê
Nguyễn cô Nguyễn thị Hưng
cuốn « Làm bếp giỏi » hết rồi
Cô Đỗ Thị Văn (Yên báy)
mất số nào xin cho biết sẽ gửi
bù, hạn báo cũ đến 21-8-44
mới hết.

Cô Minh Luận (Quảng nam)
Mandat số 117 đã nhận được,
hạn báo đến 21-11-44 hết.

Bà Dương Đức Thụy (Soctrang)
cuốn Làm bếp giỏi hết.
Ông Đặng Đình Quảng
(Vinh yên) hạn báo cũ đến 3-9-
44 hết.

Bà Phan Huy Xương (Huế)
Những số báo bà hỏi hết cả.

Cô Paulette Utrie Rất hoan
nghênh cô cứ gửi.

Bà Hoàng Long (Vinh) Có lẽ
thê. Để tra cứu thêm và trả lời
bà sau.

Cô gái Quê TÂM TANG là
chữ đôi chỉ sự hái dâu chẵn
tâm. Nhưng tự điển cô tra
mà không có là lỗi tại người
làm sách tự điển. Còn về cách
hái dâu thì đó là theo kinh
nghiệm, theo hay không tùy ý.

Bà Ninh (Thái ngoyêi).—
Thư trước của bà đã bỏ đi nên
không nhớ địa chỉ.

Cô Quỳnh (Nam định) L.B.G.
hết rồi còn maillot laine ở
Hanoi họ bán đắt quá.

CÔ A và CÔ B

(Tiếp theo trang 7)

lệ quá. đến nỗi ngày trông
những ngày nghỉ cũng lo lắng
đến công việc. Nếu thế thì
bạn không còn một chút sinh
thú nào đâu và bạn sẽ làm cho
các bạn đồng nghiệp khác của
bạn có cảm tưởng bạn « nịnh
chủ » đây.

Đi làm, bạn nên chau chuốt
y phục và diện mạo, song chau
chuốt một cách kín đáo, đừng
lộ liễu quá và cốt nhất đừng
cho đây là một cách hiệu
nghiệm nhất để được lòng chủ
và bạn đồng nghiệp.

Nếu thật ra, bạn tự xét bạn
có năng lực làm những công
việc xứng đáng hơn công việc
bạn làm hiện giờ, thì bạn cũng
giữ kín trong lòng, đừng than
thở đừng dè dặt. Bạn cứ âm
thầm chau luyện tài trí để
một ngày kia làm theo được
nguyện vọng của bạn. Chớ
nên thả mối bắt bóng bạn a

T. L.

Một bạn đọc (Hanoi) 1) Lây
bộ lọc thay bột mì, cô nhiên
là không nở bằng. 2) Tại cô
cho nhiều nước quá nên
bánh bột đậu không tròn.
Cho bớt nước đi.

SẮP XUẤT BẢN:

CÔ DAI

TẬP VĂN ĐẶC ĐẶC NHẤT CỦA TÔ-FOCƠ

Còn một số ít:

Trên đường Nghệ-thuật Văn-học bình-luận của Vũ ngọc-Phan
In lần thứ hai, sửa lại rất kỹ và có thêm nhiều đoạn — Giá 3\$00

Con đường mới của thanh-niên (CỦA VŨ-NGỌC-PHAN HẾT)

NHÀ XUẤT-BẢN HÀ-NỘI — VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà Ấp, HÀ-NỘI

PHÒNG - TỊCH	CON CHIM	0p 50
THUỐC - LY	CON CHIM	0.4
THUỐC - LÒ	CON CHIM	0.4
CHÍNH - KH	CON CHIM	0.4

ĐAU CHOI HÒA - KỶ GIẢ 1 p. 20

ĐẠI - LÝ TỔNG PHÁT HÀNH:

NAM-TAN 169, 1 ornal Hoi-hong.

AN-HA 13 Rue du Cuivre Hanci.

THANH-HUONG

Hiếu bánh ngon và khéo nhất

~~SECRET~~ HANOI

mà còn hy vọng sẽ có :

Đủ các thứ bệnh một lúc ta.

Nhà lâu, ô-tô, tha hồ sung sướng

PHẦN LÂM : BÀ H. Đ. M. C. R. O. I.

43. PHỤC-K EN ○ VÀ CÁC THỨ ○

mỗi hàng n ở một kỳ

H A N O I LÀNH SẼU, TỐT.

Muốn được sinh tươi,
các bạn hãy dùng thuốc

Đ) Phương thức học tập của bộ PHỤ TẠO-LƯNG là tự
độc học (H.A.) và đang tin cậy vì đã có dạng chiều
người mới học học họ. Họ có mặt hay họ đang. Có 2 từ
(có hai từ): 1000 và 1000 - hàng dọc là 1000

2) Hoàn toàn Dự-Á-Đông là công-tro-ly tổng-hiệu của Nước
Cốt-Nâm (toàn-ty trên-sin) (toàn-ty dưới-sin) (toàn-ty nước-cát)
Đại-tại bổ-dưỡng người già yếu. Thanh-niên làm từ gây
còm, bạc-nhuộc. Vv

Ve lớn: 8p00 nhỏ 6p00 — hạng đặc biệt 10p00

Ở XA MUA GỬI MÃN DAT CHO ÔNG :

TRINH - VĂN - Hào

19, Rue de Vassoigne, Tândinh-Saigon.

7 MÀU SÁP MÔI
Pimprenelle

Do nhà Kỹ-sư Hóa-học JI AN I KUBO chế-tạo

Bán theo giá quảng cáo

6P.90 MỘT ONG.

FAI LY ĐỘC QUYỀN : TAM DA & Co

72, WIELE HANOI 72.

(CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH)

RA ĐÒI TỪ NĂM 1921, THUỐC BỎ

CỦ'U - LONG - HOÀN
VÔ - BÌNH - DÂN

DA TUNG LAM DANH-DU CHO NGHE LAM THUOC VIET-NAM

KHẮP XỨ ĐÔNG - PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ

Hộp 2 hoàn : 1p.95 Hộp 4 hoàn : 3p.70 Hộp 10 hoàn : 9p.00 Già đã kiểm soát

TỔNG PHÁT HÀNH: Bắc - Kỳ, Ai - Lao và phía bắc Trung - Kỳ

ÉTABLISSEMENT VAN-HOÀ N. 18 Rue des Canonnières - HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1929

Imprimerie Le-Cuong, tirage 9/100 Exemplaires La gérante LUU-THI-YEN dite THUY-AN